

[Breckmann]

mer, dog med en pseudointellektuel islæt fra 1968-generationens politiske vraggods i panikalder med forsvarere som hr. Lasse Budtz og hr. Kjeld Olesen.

Udenrigspolitisk må vi i disse alvorlige dage stå last og brast med Israel i dets forbillige, indædte kamp for overlevelse som et demokratiets Masada i Midtøsten, som en oase i dette voldsprægede område. Vi må forsvare dette lille lands heltemodige, dygtigt udførte og storslåede angreb på den internationale terror, der nu også har stukket sit grimme hoved op her i landet. Den af Sovjet styrede og betalte internationale vold er nemlig ikke kun Israels, men alle demokratiers diametrale modsætning og fjende nr. 1.

Jeg vil ikke blande mig i den indenrigspolitiske side af jeres flygtningespørgsmål, men jeg vil dog påpege det udenrigspolitiske meningsløse i, at en socialistisk tvangsstat som Østtyskland, der fængsler sin egen befolkning, køber andre menneskers frihed, når det kun er for at tjene hård valuta på menneskehandel og at sprede usikkerhed og endda at eksportere den internationale terror, hvad enten den er inspireret af fundamentalistisk socialisme eller muhamedanisme, til vor del af verden.

Det punkt, hvor jeg slet ikke kan følge regeringen, er dens dobbeltmoraliske holdning til Sydafrika, som man har udvalgt blandt 120 udemokratiske lande i verden til selektiv afstraffelse. Sydafrika ligger som bekendt ikke i Europa, men i Afrika, og derfor bør man stille ensartede krav om demokratiske rettigheder til alle Afrikas lande og ikke kun til dette ene, for resten det eneste, der fungerer tåleligt for den sorte befolkning. Hvis man stiller strengere krav til Sydafrika end til resten af Afrika, er det automatisk en nedvurdering, vel en slags adskillelse af de sort regerede landes evne til at reformere sig selv.

Kun økonomisk fremgang, der jo umuliggøres af sanktioner, kan sluse Sydafrikas sorte befolkning ind i den økonomiske og dermed ind i den politiske beslutningsproces, således at den økonomiske magt med tiden bryder de politiske lænker. Men denne drøm har regeringen vel opgivet med hensyn til de øvrige afrikanske lande, der selv har klaret at ruinere deres egen økonomi uden hjælp af økonomisk boykot fra dansk side, men derimod ved hjælp af diverse former for sociali-

stisk planlægning. Bevisbyrden for, at sanktionspolitikken kan føre til ideelt demokrati i Sydafrika, hviler tungt og udelukkende på dette lands selvudnævnte afstraffere, nemlig de europæiske lande og endda Amerika nu om stunder, idet vi ikke har et eneste land i hele Afrika, der kan bruges som eksempel til Sydafrikas demokratiske efterfølgelse. Et mål som samme ret til det samme resultat for Sydafrikas beboere burde ikke være en borgerlig regerings fornemste ønske, uden at det også var et ønske, der blev fremsat lige så kraftigt over for alle andre afrikanske lande.

Men bortset fra denne principielle meningsforskel, som vi vel får rigelig anledning til at debattere her i folketinget – og jeg glæder mig umådeligt til denne debat – vil jeg dog slutte med at ønske denne regering til lykke med de tilbagelagte 3 år og de gode resultater. Held og lykke med det kommende 4. år!

Ellefsen (V):

For to dage siden afgav statsministeren den i grundloven omhandlede redegørelse for rigets almindelige stilling og de af regeringen påtænkte foranstaltninger.

Det danske rige spænder jo helt fra den tyske grænse i syd og omtrent op til Nordpolen i nord og består af Danmark, Grønland og Færøerne. I den mundtlige redegørelse koncentrerede statsministeren sig alene om Danmark og nævnte ikke de to andre rigsdele, Grønland og Færøerne, hvilket jo i sig selv ikke virker befordrende på de grønlandske og færøske medlemmers deltagelse i behandlingen af redegørelsen.

Dette har dog ikke forhindret, at samtlige disse medlemmer har taget ordet. En af gårsdagens aviser, som beskrev oppositionens kritik af åbningstalen, bemærkede i tilslutning hertil, at færing og grønlandere også er skuffede over, at de for første gang ikke er nævnt i en statsministers åbningstale. Jeg kan kun udtale mig om mine egne følelser i denne sag. Jeg er ikke særlig skuffet.

Hr. Breckmanns indlæg svarede heller ikke til avisudtalelsen. Dog vil jeg medgive, at var hr. Breckmann lidt skuffet, så ville det have været en forståelig skuffelse. For er der nogen, der har bragt politiske ofre for den nuværende regering, så er det hr. Breckmann. Man må huske på, at hovedsætningen